

Kalina Jędrusik, Rzuć chuć

Spójrz, jak ludzie z uczucia wyrzuci
niskiej chuci oddają się w ucisk
jak łódź chuci ich nieraz wyrzuci
na życia dno, gdzie giną, bo zepsuci
Z drogi tej czym prędzej wróć
i w uczucia wsiadaj łódź

Uczucie, nie wiesz
jak ono zdoła
uczucie z ciebie
Petrarkę zrobić
Dajże dziewczynie
z miłości coś wynieść
uczucia ty nie
oszczędzaj jej

Uczucie sprawi,
że zachwyty dławić
cię będzie na widok
wielu zjawisk
Panowie, panie
Uczucie – tanie
i każdy w stanie
jest żywić je

Więc rzuć, rzuć chuć
I miast żyć chucią
ku uczuciom
ty się zwróć

Gdy dziewczyna nie bardzo cię nęci
co to chciałbyś, a nie masz tej chęci
co to jesień już przeszła i zima
a ty, co się zapalisz, to się zżymasz
Zamiast tę niepewność snuć
ty uczucie w sobie wzbudź

Uczucie wytrze
co w miłej brzydsze
uczucie zatrze
co nie najgładsze
To oko zmruży
na feler zbyt duży
tu coś wydłuży
tam skróci zaś

Uczucie w Parmę
przemieni Grójec
i to, co marne
doinwestuje
A zanim kraniec
nastanie na nie
to niesłuchanie
wzbogaci jaźń

Więc rzuć, rzuć chuć
I miast żyć chucią
ku uczuciom
ty się zwróć